

Maria Siiman

**TÄIUSLIKULT
EKSINUD**

Toimetaja Mari Tuuling
Kaanekujundus Lemmi Kuulberg
Küljendaja Erje Hakman

© Autor ja kirjastus Argo, 2020
www.argokirjastus.ee
ISBN 978-9949-688-22-7
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

„ROSE, Rose, kuule! Tee silmad lahti.”

Mu pea lõhub kohutavalt. Olen ma elus? Jõudsingi vist „õigel ajal” haiglasse. Kuradi Ethan, on ikka jobu! „Rose,” kuulen jälle kaugusest. Kuidagi väga tuttav hää! on. „Rose! Tee silmad lahti!” Tahaksin kätt silmade ette panna, sest ruumis on liiga valge, kuid ... Ehmun ning enne kui arugi saan, on mul silmad lahti ja vahin oma keha. Olen tugevate metallplaatidega laia aluse külge kinnitatud, kuhu püstiasendis toetun. „Lõpuks ometi,” õhkab keegi ruumi teises otsas kergendatult. „Eeei, ei, ei, ei ... See pole lihtsalt võimalik.” Hammustan põske, üritan küüsi peopessa suruda – mida iganes, et end sellest luupainajast, mis on sada korda hullem kui ülejäänud, välja tõmmata. Vaatan klaasistunud pilgul hääle tegijat, pulsilöögid peas vasardamas. Tunnen, et minestan kohe. „Kao minema!” röögatan täiest kõrist. „Kasi minema mu peast!”

„Ole vait, Rose,” tunnen hääles kerget hirmu, „palun ole tasa, ära kriiska niimoodi.”

„Grace, ma olen lolliks läinud.”

„Ei, ei ole. Me selgitame sulle varsti. Sina pead vaid rahulikult hingama.” Täpikesed tantsisklevad silme ees, lisaks uimastav peapööritus, mis kuidagi kaduda ei taha. See on viimane piisk, minu uus ja veel väärastunud unenägu. Kõik on selle mehe süü. Ma tahan koju. Ja Tylerit ja ema ja isa ja Ethanit.

Värisen terve aja, kui minuga räägitakse. „Palun kuula meid ära, enne kui uuesti endast välja lähed,” ütleb üks mees minu vastas. Ta on samamoodi aheldatud nagu ma ise, kuid olukorda arvestades liiga rahuliku olekuga, võiks isegi öelda, et veidi lõbustatud. „Me kõik teame, kuidas sa end tunned, sest oleme samas olukorras olnud.” Vaatan toas ringi, kõik peale minu tunduvad olukorraga leppinud olevat. Isegi Grace, kes mind uudishimulikult toa teisest otsast piidleb.

Siin on veel seitse samasugust metallraami, millest pool on hoopiski tühjad. Peale minu, Grace'i ja selle mehe on siin veel üks tüdruk, kes on seni vaid silmi pööritanud ja vait olnud. Raamid on kahes reas nii, et oleme üksteisest umbes meetri kaugusel, näod vastamisi. See mees ja Grace on minu vastas, tüdruk minuga samas reas. „Me surime samuti. Ma loodan, et sellest saad sa ajapikku aru.” Vahin tuimalt, tühjalt enda ette. See on võlts, ma olen surnud. „See kõik, mis sinuga viimasel ajal toimunud on, oli ...” Mees jääb hetkeks vait, justkui kaaluks, kas suudan seda teavet üldse vastu võtta. „See oli illusioon. Virtuaalreaalsus. Simulatsioon. Nimeta seda, kuidas tahad.”

Sulen taas kord silmad. Enam pole kahtlustki, et ma kujutan seda endale ette. Üritan peas meeletult tunnelit otsida, et siis võimalikult kiiresti valguse poole tormata. Tunnen, kuidas pulss on peaaegu olematu, võrreldes sellega, kuidas süda mõni hetk tagasi tagus. Surm, palun päästa mind. Pearinglus ei taha samuti taanduda, vastupidi, hakkab ära vajuma. „Rose! Rose!” kuulen veel Grace'i summutatud hüüdeid. „Lõpeta ära,” sosistan vaevumärgatavalt. Ent siis läbib mu keha juba ammu tuttavaks saanud külmavärin ja hetke pärast olen

jälle täielikult teadvusel. Oigan vaikselt, mul on nii paha olla. Mul pole enam mingisugust soovi üleval olla. „Oma viga. Pole veel süstlaga harjunud, jah?” pritsib tundmatu tüdruk kahjuröömsalt. „No vaata, mida sa nüüd tegid,” pragab Grace, „selle närvitsemisega teed sa halba ainult endale, ja noh, ajad meid ka närvi.” Kas ta ei saa aru, mis juhtunud on? Kas ta ei mõista, et need külmavärinad ajavad mind paanikasse ja on minuga kaasas käinud pea viimased pool aastat? Äkki nad lihtsalt ei pannud tähele?

„Kuula nüüd,” üritab Grace uuesti, seekord juba karmimalt. „See on päriselt olnud võlts. Me ei tea veel täiesti kindlalt miks, kuid Chef tegeleb sellega,” viitab ta oma kõrval olevale mehele. „Hetkel teame vaid seda, et oleme põhimõtteliselt vist lihtsalt eksperimendid. Bia vend on üks neist, kes selle projekti algatas. Bia ei osanud täpsemaid põhjuseid rääkida, kuid kindel on see, et ilmselt üritatakse tervete inimeste mõistusega mängida.” Pärast selle välja puristamist hingab ta sügavalt sisse ja lisab: „Probleem on see, et me ei tea, kuidas siia saime või kuidas pääseme. Meil oleks vaja teada ruumide paiknemist siin majas või midagigi. See võib olla ükskõik mis, peame leidma lihtsalt vea süsteemis, mis meid kinni hoiab.”

Ta paneb ju ikka täiega segast. „Me pääseme siit välja, Rosie.” VABANDUST, MIDA? Kas ma tõesti kuulsin õigesti? Kuidas julgeb Grace mulle nii öelda? Ta on küll mu sõbranna, aga see on Ethani antud nimi, eks ole. Sülitan selle kohe mürgiselt välja: „Sina ei kutsu mind Ethani pandud nimega, said aru?” Grace'i näolt peegeldub tüdimus: „Kes? Ethan? Su tädipoeg Ethan?” Ta jääb vait. „Anna andeks, ma ei teadnud, et see sind häirib. Varem sul küll sellega probleeme pole olnud.” Tädipoeg? Millest ta räägib? Ma ei mäleta isegi seda, kas mul on tädi või

mitte. „Ethan ei ole mu tädipoeg ja ta on terve elu minu kõrval seisnud! Oleme sünnist saati koos olnud!” Ta näeb välja, nagu hoiaks naerupahvakut tagasi. Siis meenub mulle mu pere. Appi ... Vappun ja voolama hakkavad ka pisarad. „Mis juhtus?” teeb nüüd too Bia suu lahti. „Keegi isegi ei öelnud midagi.” Tõmban ninaga: „Mu pere on surnud.”

„Ei ole ju, kas sa ei mõista, et miski polnud päriselt?” leebub ta.

Piilun segaduses Grace'i poole, kes mõtlikult noogutab. „Tõsi, kui midagi sellist oleks juhtunud, siis ma teaks seda, me oleme ometigi sõbrannad. Saad aru, sul on veel võimalus neid näha. Ma küll ei tea, mida sa läbi oled elanud, kuid see ei olnud päris.” Ma tahaks teda väga uskuda, kuid ma nägin ju oma silmaga, kuidas ... Kui järele mõelda, siis ma tegelikult ei näinud nende surma oma silmaga. Kui ma neid viimati nägin, olid nad vägagi elus. Leian, et selles jutus võib isegi tõetera peituda. Aga kuidas siis seletada Grace'i enda „surma”?

„Kogu minu jutu mõte on selles, et tõde on see, mida sa mäletad ajast enne õudusunenägusid. See on tegelik reaalsus ja kuigi me ei tea, kaua siin kinni oleme olnud, siis arvame, et see pole olnud kauem kui paar nädalat. Hetkel sa seda veel muidugi ei hooma, ent kannata, aja-pikku hakkad mäletama. Me oleme ärkvel olnud vaid mõned päevad kauem kui sina.”

„Aga külmavärinad,” ütlen pigem endale kui teistele, „mis need siis olid?”

„Vaata sinna,” nookab Chef peaga minu vasaku käsi-varre poole. Plaadil, mille all mu käsi kinni on, asetseb sinna kinnitatud kanüül, mis turritab plaadist välja, ohtlikult lähedal veenidele. „Läbi selle saadetakse

automaatselt kõike, mida vaja. Kui rabeled, siis rahus-
teid. Kui hakkad minestama, siis turgutatakse sind. Sealt
tuleb kõike. Sellepärast ka need külmavärinad: su keha
küll tajus, et midagi on valesti, kuid sa ei näinud siin-
set tegelikkust, sest sa polnud vaimselt siin.” Ma ei saa
ikka midagi aru. Nagu nad ütlesid: see ei jõua mulle veel
kohale, kuid kust ma tean, et neid usaldada saab? Äkki on
nemad samamoodi ainult minu peas ja sõprus Grace’iga
on olnud illusioon? Mis siis, kui kedagi neist tegelikult
ei eksisteeri ja ma olen kadunud kuskile sügavale oma
ettekujutustesse?

* * *